

ת"פ 29632/02/15 - מדינת ישראל נגד אחמד עיסא, ערוה טאהא, מוחמד אבן ברר

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 29632-02-15 מדינת ישראל נ' עיסא(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 0-1360-00207-2015

בפני כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן
מאשימה מדינת ישראל ע"י שלוחת התביעות צפון
נגד
נאשמים

1. אחמד עיסא
2. ערוה טאהא ע"י ב"כ עוה"ד ליאור דויד
3. מוחמד אבן ברר

החלטה נימוקי גז"ד - נאשם 2

1. הנאשם 2 (להלן: "**הנאשם**"), הודה והורשע במסגרת הסדר דיוני בכתב אישום מתוקן בעבירות פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה בצוותא והיזק לרכוש במזיד, עבירות על פי סעיפים 407(ב)+29(א) וכן 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. על פי העובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, אזי בלילה שבין 21-22 התפרצו הנאשם יחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה למחסן של חברה. לפריצה קדמה פעילות בה אחד מחברי החוליה ערב לפתיחת שער הישוב על ידי מכונית חולפת, אז חסם את עינית השער על מנת שלא ייסגר, מאוחר יותר נכנסו חברי החוליה לישוב, פרצו את המחסן על ידי עקירת סורג והסרת חלונות ונכנסו למחסן.

בהמשך נטלו חברי החוליה מן המחסן, דרך הגג אותו שברו, 900 עגלות ילדים טיולון מסוגים שונים אותן העמיסו על שתי משאיות.

לפני ההתפרצות, העביר נאשם 1 לחברי אותה חולית פריצה את אחת המשאיות. לאחר הפריצה העבירו חברי החוליה את המשאית לנאשם 3. חלק מהרכוש שנגנב אותר והחוזר. עלות הרכוש שלא הוחזר הינה בסך של 20,589.81 דולר אמריקאי. כמו כן נגרמו נזקים למוצרים בשווי של 779.76 דולר אמריקאי וכן ניזוק הגג בשווי של אלפי ₪.

3. נערך תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם. מן התסקיר והבהרות אשר הוגשו לאחר מכן עולה כי הנאשם נוטל אחריות מלאה למעשיו ומבין את גבולות המותר והאסור. עוד מצוין שירות המבחן כי מעצרו ולאחר מכן חלופת המעצר וצו פיקוח המעצרים, עזרו לחדד גבולות אלה. שירות המבחן עוד צוין

את הנסיבות אשר הביאו אותו לביצוע העבירה וכן את התייחסותם המגנה של משפחתו לאירועים. שירות המבחן סיים בהמלצה כי הענישה תהיה בכיוון שיקומי, זאת לאור העבודה כי הסיכון להישנות מעורבות פלילית פחת וכן כי הוא מתפרנס מעסק אותו הקים. לפיכך, המליץ שירות המבחן על תקופת מאסר אשר יכול ותרוצה בעבודות שירות.

4. שירות המבחן נדרש להבהרה על ידי נוכח תיקון כתב האישום בהעדר התייחסות לכך. לאחר מכן שב שירות המבחן על המלצתו. לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים לעונש, פניתי בשלישית לשירות המבחן בשאלה האם שירות המבחן אינו מוצא כי יש מקום להשית על הנאשם גם צו מבחן. בתסקיר שהוגש ביום 9.1.18 הביע שירות המבחן הסכמה לצו מבחן.

5. העבירות אותן ביצע הנאשם פוגעות בערכים המוגנים של זכותו של אדם לקניין וזכותם של אנשים לחיות בשלום וביטחון מבלי שרכושם נגזל ע"י אחר.

6. באשר לעוצמת הפגיעה בערך המוגן, אזי לקולא יש לציין כי לא מדובר בפריצה לבית מגורים אלא בפריצה לבית עסק. תחושת הפגיעה בפרטיות הנה פחות חמורה ולא מדובר ברכוש בדמות חפצים אישיים בעלי מטען רגשי. מאידך, מדובר בפריצה אשר הובילה לגניבה בסדר גודל גדול מאוד. כך שניתן לקבוע כי מדובר בפגיעה בדרגת חומרה גבוהה בערך המוגן.

7. העבירה אותה ביצע הנאשם דרשה תחכום, תכנון וחבירה עם אחרים. הנאשם להבדיל משני הנאשמים האחרים אשר בפניו, השתתף גם בפריצה עצמה. נכון הוא כי שותפים אחרים לא הועמדו לדין אך אין זה מקרה מחלקו של הנאשם אשר היה שותף לחלקים המשמעותיים בפריצה. כתוצאה מהפריצה נגרם נזק כלכלי כבד וסדרי הגודל מופיעים בנסיבות כתב האישום. ברי הוא כי השותפים למעשה ידעו כי מדובר בסדרי גודל שכאלה או דומים להם.

8. לאור האמור לעיל, מוצאת אני כי נכון הוא לקבוע מתחם ענישה הנע בין 12 - 24 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה מותנית.

9. באשר למיקומו של הנאשם בתוך המתחם יש לציין כי הנאשם נעדר עבר פלילי, נוטל אחריות מלאה על מעשיו. עוד יש לציין כי הביע רצון בשיקום. לפיכך היה מקום לקבוע את מקומו במתחם בחלק התחתון שלו.

10. סעיף 40 לחוק העונשין קובע כי כאשר ביהמ"ש מוצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש להשתקם, יכול הוא לחרוג לקולא ממתחם הענישה לאור שיקולי שיקומו. במקרה זה תסקיר שירות המבחן מלמד כי יש סיכוי של ממש להשתקם. כאשר מדובר בנאשם אשר טרם ריצה מאסר מאחורי סורג ובריא וזו גם הרשעתו הראשונה ושירות המבחן מצוין כי הוא בעל ערכים נורמטיביים, על בית

המשפט להיזהר בפני השמתו מאחורי סורג וברית. לא מדובר בקביעה קטגורית, יכול ובהרשעה ראשונה ידון אדם למאסר והדברים תלויים בחומרת העבירה ובאופק השיקומי.

11. בע"פ 2357/13 איתמר רוש נ. מדינת ישראל (פס"ד 6.10.13) נקבע-

"...אכן, הדין אינו יוצר הבחנה מהותית בין בגירים לבגירים צעירים; ההבחנה שבו היא בין בגירים לקטינים, קרי, לפני גיל 18 ואחריו, תוך הבחנות משנה מסוימות גם במתחם הקטינות עצמו, שלא זה המקום להאריך בהן; זאת, למעט חובת התסקיר ל"בגירים צעירים" עד גיל 21.... יש להניח, אמנם, כי חובת התסקיר לבגירים עד גיל 21 מצביעה על רצון המחוקק לבדוק בהקפדה מיוחדת את שיקולי השיקום. מכל מקום, הבחנות הגיל, כדרך הבחנות תדיר, הן שרירותיות (ראו בג"ץ 8803/06 גני חוגה נ' שר האוצר [פורסם בנבו] (2007)), אך בוססות הן על תפיסה היסטורית רבת שנים של מועד הבגירות, המעוגנת בחקיקה, תוך שלצד ההבחנה הדיכוטומית ישנן הבחנות משנה. ואולם הגיל, בכל מקרה, הוא פרמטר המובא בחשבון על פי הדין, גם בתיקון 113; זאת, הן בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה - בסעיף 40ט(6) מובאת בחשבון "יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו" (הדגשה הוספה - א"ר); והן לפי סעיף 40יא(1), המביא בחשבון בגדרי נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה את "הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו" (הדגשה הוספה - א"ר). ההתחשבות יכולה להיות בגיל צעיר במיוחד - ובאמת, כאמור בפסק דינו של השופט ג'ובראן, גיל 18-19 ואף מעל לזאת הוא משמעותי; היא יכולה להיות גם לגבי גיל קשיש במיוחד, כמובן, ואידך זיל גמור.

ואחר כל אלה, גם לגבי "בגיר צעיר" אין הגיל פוליסת ביטוח מפני מאסר, מקל וחומר מקטינים שאף לגביהם, במקרים המתאימים, אין מנוס ממאסר..."

12. במקרה אשר לפני מדובר בנאשם יליד שנת 1992, שר היה כבן 23 בעת ביצוע המעשים. מדובר בבוגר תשע שנות לימוד אשר התמיד לעבוד לאחר נשירתו מן הלימודים במשך 6 שנים. לפני ביצוע העבירות איבד את עבודתו.

13. שירות המבחן ציין כי לא התרשם מקווים עבריינים מושרשים וכי מעצרו חידד בפניו את גבולות המותר והאסור. לאור זאת מעריך שירות המבחן כי רמת הסיכון להישנות עבירות דומות הינה נמוכה. הנאשם החל בהליך שיקומי בסיוע בני משפחתו, הקים עסק ממנו הוא מתפרנס.

14. נוכח האמור לעיל מצאתי כי נכון לשקול חריגה לקולא ממתחם הענישה נוכח סיכויי שיקום ממשיים. אולם, לא מצאתי כי נכון הדבר כאשר אין לצד האמור צו מבחן אשר יבחן את המשך הליך השיקום ויסייע בו. זאת, לצד חרב מונפת מרתיעה מפני חזרה לעולם העברייני, בדמות המשמעות של צו המבחן שאם ייכשל יחזור לבית המשפט לגזירת עונשו.

15. במקרה זה לא ניתן להורות על סטייה לקולא ממתחם הענישה משיקולי שיקום מבלי להתמודד עם הוראות סעיף 40ד (ב) לחוק העונשין הקובעות כי -

"היה מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם בעלי חומרה יתרה, לא יחרוג בית המשפט

ממתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף קטן 0א), אף אם הנאשם השתקם או אם יש סיכוי של ממש שישתקם, אלא בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, לאחר שבית המשפט שוכנע שהן גוברות על הצורך לקבוע את העונש במתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה, ופירט זאת בגזר הדין.

יש לקבוע לטעמי כי במקרה זה לא חלה הסיפא לסעיף, שכן אין לפני נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן. לא הונחה לפני תשתית לנסיבות חיים קשות במיוחד והליך שיקומי מרישם במיוחד אותו ביצע הנאשם. השאלה הינה האם מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם הינם בעלי חומרה יתרה. דומה בעיני כי מקרה זה הוא גבולי. מדובר בפריצה וגניבה בסדר גודל גדול. מדובר בפריצה וגניבה המחייבת תחכום, חבירה לאחרים ותכנון מוקדם משמעותי. יחד עם זאת, על אף שידוע כי הנאשם השתתף בשלב הפריצה עצמה, אין מידע מה היה חלקו בתכנון ובקיבוץ וארגון המבצעים יחדיו. במצב דברים זה, יש להניח לזכותו, לקולא, כי לא היה בעל החלק הראשי בכך, אלא לכל היותר שותף שווה לאחרים. על כן מוצאת אני לקבוע כי סעיף 40ד(ב) לא ח, על אף שהוא מצוי על סיפו.

16. עלכן מצאתי לנכון להחיל את סעיף 40ד(א) ולהשית על הנאשם עונש הסוטה לקולא ממתחם הענישה, כאשר אשית עליו את המקסימום הניתן מבלי להשימו מאחורי סורג ובריח. לצד האמור ירחף מעל ראשו צו מבחן אשר יסייע לו בשיקומו, אך מאידך ירתיע מפני מעידה, לצד ענישה מותנית.

17. לפיכך גזרתי על הנאשם בהחלטה מיום 11.1.18 את העונשים הבאים-

א. מאסר לתקופה של 6 חודשים אשר ירוצה על דרך של עבודות שירות בהתאם לחו"ד הממונה על עבודות השירות.

נוכח העובדה כי מועד ריצוי עבודות השירות על פי חוה"ד חלף, יודיע הממונה על מועד חדש לריצוי עבודות השירות.

הוסבר לנאשם משמעות ריצוי עבודות השירות ומשמעות הפרתן.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים, למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופה זו עבירת רכוש מסוג עוון ויורשע עליה בדין.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 9 חודשים, למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופה זו עבירת רכוש מסוג פשע ויורשע עליה בדין.

ד. חתימה על התחייבות כספית בסך 5,000 ש"ח, להמנע מלעבור על עבירת רכוש בתוך שנתיים מהיום. אם לא יחתום היום על ההתחייבות, יש לאסור אותו למשך 7 ימים.

ה. קנס בסך 10,000 ש"ח, או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 20 תשלומים חודשיים שווים ע"ס

500 ש"ח כל אחד, החל מיום 10.2.18 ובכל 10 לחודש עוקב.

אי עמידה באחד מתשלומי הקנס, תעמיד את יתרת הקנס לפרעון מיידי.

ו. צו מבחן לתקופה של 12 חודשים במסגרתה יבצע את כל הנדרש על ידי שירות המבחן.

הוסבר לנאשם משמעות צו המבחן ומשמעות הפרתו והוא קיבל אותו על עצמו.

18. בהחלטה מיום 29.1.18 ובהתאם להודעת הממונה על עבודות השירות נקבע כי המועד לתחילת ריצוי עבודות השירות יהיה 13.2.18. נוכח בקשת המאשימה לעיכוב ביצוע והחלטתי מאותו מעמד נדחה המועד לריצוי עבודות השירות ליום 25.2.18.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ד שבט תשע"ח, 30 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.